

Cílem disertační práce je upozornit na vratkou pozici literární historie a dalších literárněvědných disciplín. Historie literatury popisuje literární texty jako mrtvé historické objekty. Ačkoli se tedy jedná o humanitní vědu, vyřazuje ze svého výkladu lidskou existenci a její žitý svět a kategorizuje historická a technická data literárních textů do skupin. Tento přístup je čistě vědecký. Historie literatury a další odvětví literární vědy řeší své vlastní abstraktní problémy skrze teorie, které nemají žádný záměr interpretovat literární text jakožto zvláštní zkušenost se světem. Naším cílem je upozornit, jak scientistní přístup k literárnímu textu neumožňuje interpretovat konkrétní literární text ve smyslu, který má pro lidskou existenci. Představujeme metodu fenomenologické filosofie a ukazujeme její potenciál pro interpretaci. Interpretace ve fenomenologickém smyslu slova znamená, že interpret se skrze literární text pokouší porozumět žitému světu. Dále sledujeme stopu fenomenologického myšlení v tradici pražského strukturalismu. Zvláště se potom zaměřujeme na specifika ruské fenomenologie, a to zejména u ruských myslitelů, kteří se zabývali interpretací uměleckých děl (J. Golosovker, B. Engelgardt, G. G. Špet, M. Bachtin ad.). V závěru předkládáme vlastní vymezení fenomenologické interpretace a komparaci s tradičními výkladovými schémata poukazujeme na její přínos k obecné rozpravě o smyslu literárního díla.